

Chương 4

Nguyệt Nga Nhi vẫn kinh nghi bất định hết sức, Hắc Mộc Dạ cô tay vừa chuyển, trường tiên lợi dụng sự sắc bén hướng về phía nàng.

Nguyệt Nga Nhi hô nhỏ một tiếng, kinh hãi nhắm hai mắt, theo phản xạ tính cuống quýt né tránh. Nghe bên tai truyền đến tiếng đáng sợ của roi cắt, Nguyệt Nga Nhi nghĩ rằng mình đã đến cửa tử, nhưng một lát, trên người không có chút cảm giác đau nhức, ngược lại cảm thấy một cảm giác mát mẻ.

Nàng kinh hồn mở to mắt, phát hiện vừa rồi nhất tiên, lao đến nàng không phải là lấy mạng của mình, mà là xoẹt qua xiêm y của nàng, nếu vừa rồi nàng không mở mắt ra, chỉ sợ giờ phút này đã da tróc thịt bong!

Nhưng, nàng vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắc tiên lại lại lần nữa không lưu tình chút nào đánh úp lại, nàng đành phải lại lần nữa cuống quýt né tránh.

Vài lần may mắn tránh đi sau, Nguyệt Nga Nhi rất nhanh phát hiện, kỳ thật cũng không phải nàng né tránh thành công, mà là hắc dùng hắc tiên cắt xiêm y của nàng!!

“Dừng tay!” Nguyệt Nga Nhi kinh hoảng kêu la, ngăn cản hắc không được hành động. Vô luận nàng tả thiểm hữu trốn như thế nào, hắc vẫn có biện pháp không đả thương da thịt nàng, mà lại dễ dàng nát của nàng quần áo.

Tiếng roi cắt vang lên trong không khí, da thịt nõn nà từng chút từng chút lộ ra, một thân đỏ thắm giá y giờ chỉ còn là một đồng vải vụn bên thân. Chỉ chốc lát sau, nàng toàn thân cũng chỉ còn bên người tiết khô.

“Không, người đừng làm nữa..á..”

Nguyệt Nga Nhi sợ hãi, nửa thân trên không tỳ vết nhất thời không hề che lấp hiện ra ở trước mắt Hắc Mộc Dạ .

Nàng cuống quýt lấy đôi tay mảnh khảnh che lấy ngực, cả người giống như con vật nhỏ bị buộc đến bước đường cùng, co rúm lại thối lui đến góc tường, nước mắt đầy trong hốc mắt. Hắc Mộc Dạ đến lúc này mới rút cục dừng tay, hắc hạ trường tiên trong tay, đi nhanh hướng nàng đến gần.

“Người...Người muốn...Làm cái gì...” Nguyệt Nga Nhi thanh âm không giống nói, nước mắt không thể khắc chế cũng chảy xuống.

Nàng bắt lực roi lệ, nhìn rất đau lòng nhưng không thể ngăn cản Hắc Mộc Dạ hành động. Hắc cường ngạnh lấy tay nàng xuống, cảnh xuân hiện ra trước mắt. Nguyệt Nga Nhi kinh hoảng giãy dụa, cô tay mảnh khảnh lại bị chặt chẽ kiềm chế, hoàn toàn không thể đào thoát, chỉ có thể bắt lực thừa nhận hắc nhìn chăm chú.

Chưa bao giờ bị nam nhân nhìn thấy quá tư da thịt, giờ phút này không hề che lấp trước một người nam nhân, quả thực làm nàng xấu hổ quần muốn chết!

“Buông...Ngươi đừng như vậy...”

Hắc Mộc Dạ nhìn nàng nhu nhược, bất lực khẩn cầu, hấn ngoảnh mặt làm ngơ, mâu quang như đuốc của hấn nhìn vào khuôn ngực của nàng, sau đó mới dừng lại ở dấu thủ cung sa trên ngực trái của nàng .

“Vì cái gì nói dối?” Hấn tiếng nói khàn khàn hỏi.

“Ta..... Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì..”

“Ngươi cùng Nam Cung Mị căn bản chưa từng từng có da thịt chi thân”

“Ai...Ai nói không có?!”

“Nếu có, kia đây là cái gì?” Hắc Mộc Dạ chỉ vào thạch sùng sa, hỏi.“Nếu ngươi đã là người của Nam Cung Mị, vì cái gì trên người ngươi còn thạch sùng sa ?”

Câu hỏi làm Nguyệt Nga Nhi hai gò má bỗng nhiên ửng hồng, mà đầu ngón tay của hấn đang đụng vào ngực nàng, động tác làm nàng xấu hổ cực độ khiến nàng hoàn toàn xem nhẹ một cái vấn đề trọng yếu "hấn vì cái gì biết trên ngực trái của nàng có có một dấu thủ cung sa?

“Hấn.. Hấn ...ta vừa rồi nói da thịt chi thân, chính là...Chính là đơn thuần da thịt chạm nhau mà thôi...”

Hắc Mộc Dạ nghe vậy nheo hai tròng mắt, đáy mắt xẹt qua một chút nguy hiểm

"Hấn chạm vào ngươi khi nào?"

“Chính là..lần đầu tiên gặp mặt khi...ta thiếu chút nữa té ngã, hấn đỡ ta....” Ở hấn tràn ngập cảm giác áp bức, Nguyệt Nga Nhi lấp bắp trả lời.

Hắc Mộc Dạ lãnh đạm xuy một tiếng, âm trầm làm cho người ta sợ hãi, sắc mặt rớt cực dị đi vài phần.

“Kia căn bản không tính!”

“Ai... Ai nói không tính ?” Da thịt đụng vào, không phải là da thịt chi thân sao?

Môi Hắc Mộc Dạ nhếch lên, mang theo nụ cười tà khí.

“Để cho ta dạy ngươi, cái gì kêu là da thịt chi thân chân chính!”

Nói xong, tay hấn bỗng nhiên đặt lên ngực nàng, bừa bãi âu yếm.

“A!” Nguyệt Nga Nhi kinh suyền một tiếng, bối rối trừng lớn mắt. Nàng quả thực không thể tin được, hấn dám...

Thất kinh, nàng đột nhiên có loại ảo giác, cảm thấy chính mình như là một con mồi bị một con báo chặt chẽ quặc trụ, con báo đó giờ đang thần nhiên hưởng thụ con mồi!

Nàng muốn kháng cự, muốn ngăn cản hắn xâm phạm, nhưng lực bất tòng tâm, trong phút chốc bao nhiêu khí lực của nàng bị hắn làm cho mất sạch, nàng đành bất lực, chỉ có thể để hắn tùy ý muốn làm gì thì làm.

Phảng phất như cơ thể không phải của mình, như không phải cảm giác của mình làm Nguyệt Nga Nhi sợ hãi cực độ, nước mắt ở hốc mắt đảo quanh hồi lâu, rốt cục vẫn là khắc chế không được, tràn xuống mặt.

“Đừng như vậy... Người....tránh ra...”

Nước mắt của nàng dường như không hiệu quả, ngược lại càng làm Hắc Mộc Dạ chạm vào nhiều hơn. Cánh tay hắn nắm chặt eo nàng, đem nàng đặt lên bàn gỗ. Nguyệt Nga Nhi còn không kịp ngăn cản phía trước, tay hắn trong phút chốc đã đem kiện quần áo cuối cùng trên người nàng rơi xuống đất.